

Een gewaarschuwd man

Michael Connelly bij Boekerij:

Tunnelrat
Betonblond
Nachtgoud
Hartzuur
De dichter
Kofferdood
Bloedbeeld
Spoordood
Maanstand
Donkerder dan de nacht
Stad van beenderen
De jacht
Verloren licht
Stroomversnelling
Slotakkoord
De Lincoln-advocaat
Echo Park
Blind vertrouwen
Het laatste oordeel
Ongrijpbaar
Tweede leven
De herziening
Het recht om te zwijgen
De val
De zwarte doos
De interne jury
Brandhaard
Over de grens
De keerzijde
De nachtploeg
Twee soorten waarheid
In de stilte van de nacht
Het nachtvuur
Een gewaarschuwd man

www.boekerij.nl

Michael Connelly

Een gewaarschuwd man

Journalist Jack McEvoy is een seriemoordenaar op het spoor
die volledig onder de radar opereert – tot nu toe

ISBN 978-90-225-9143-7
ISBN 978-94-023-1543-1 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Fair Warning*
Vertaling: David Orthel
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 by Hieronymus, Inc.
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company,
New York, New York, USA. All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Tim Marcia, rechercheur,
met veel dank voor je diensten aan de Stad der Engelen*

‘Wie wordt niet zowel afgestoten als aangetrokken door
een diabolische daad?’

- David Goldman, *Our Genes, Our Choices*

Proloog

Dit was de eerste keer dat ze in een elektrische auto zat en het beviel haar wel. Het enige wat ze hoorde, terwijl ze door de nacht snelden, was de wind.

‘Wat een r-rust,’ zei ze.

Drie woorden maar; ze kwamen er met moeite uit. Die derde cosmopolitan had iets met haar tong gedaan.

‘Het besluit je nog,’ zei de bestuurder. ‘Zeker weten.’

Hij wierp een blik op haar en glimlachte. Maar zij dacht dat hij haar alleen maar in het oog hield omdat ze haar woorden verhaspelde.

Hij keek weer voor zich en knikte.

‘We zijn er,’ zei hij. ‘Kan ik ergens parkeren?’

‘In de garage, achter mijn auto,’ zei ze. ‘Daar heb ik plaats voor twee auto’s, maar dan... de een achter de ander. Totem, heet dat toch?’

‘Tandem?’

‘O ja, natuurlijk. Tandem.’

Ze begon te giechelen om de vergissing, een spiraliserende lach waar ze in gevangen werd. Daar had je die cosmo’s weer. En de Green Pharmacy-druppels die ze had genomen voor ze die avond in een Uber op pad ging.

De man liet het portierraam zakken en de frisse avondlucht drong de comfortabele auto binnen.

‘Weet je de code nog?’ vroeg hij.

Tina ging meer rechtop zitten in haar stoel zodat ze beter om zich heen kon kijken en wat helderder kon worden. Ze zag dat ze al bij de toegang tot de garage bij haar appartement waren. Dat leek niet in orde. Ze kon zich niet herinneren dat ze hem had verteld waar ze woonde.

‘De code?’ vroeg hij nog eens.

Het paneel hing aan de muur, binnen bereik van de bestuurder. Ze beseftte dat ze wel de code wist waarmee de toegang openging, maar zich niet de naam herinnerde van de man die ze had uitgekozen om haar thuis te brengen.

‘4, 6, 8, 2, 5.’

Ze probeerde niet nog eens te lachen terwijl hij de code intoetste. Sommige jongens hebben daar echt een pesthekel aan.

Ze reden de garage binnen en ze wees naar de plek waar hij zijn auto kon zetten, vlak achter haar Mini. Even later stonden ze in de lift. Ze drukte op het juiste knopje en leunde tegen hem aan. Hij legde zijn arm om haar heen om haar overeind te houden.

‘Heb je een nickname?’ vroeg ze.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg hij.

‘Nou ja, wat zeggen mensen tegen je? Voor de lol, zeg maar.’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Ik geloof dat ze me gewoon bij mijn naam noemen.’

Daar had ze niets aan. Ze gaf het op. Ze kon later nog achter zijn naam zien te komen, maar de waarheid was dat ze de naam waarschijnlijk niet nodig zou hebben. Er zou geen ‘later’ zijn. Dat was er vrijwel nooit.

Op de tweede verdieping schoof de liftdeur open en ze ging hem voor door de gang. Haar appartement was de tweede deur.

De seks was goed, maar niet bijzonder. Het was alleen ongewoon dat hij niet moeilijk deed toen ze een condoom wilde gebruiken. Complimentje waard, maar evengoed dacht ze dat het bij deze ene keer zou blijven. De zoektocht naar dat ene onbeschrijflijke dat de leegte vanbinnen zou vullen was nog niet ten einde.

Nadat hij het condoom door het toilet had gespoeld, kwam hij weer naast haar liggen. Ze hoopte op een smoes – morgen vroeg op, vrouw wacht thuis op me, wat dan ook – maar hij wilde weer terug in bed om te knuffelen. Een tikje ruw schoof hij achter haar en draaide haar zo dat haar rug tegen zijn borst lag. Hij had zich geschoren en ze voelde de opkomende stoppeltjes in haar rug prikken.

‘Dat voelt...’

Verder kwam ze niet met haar klacht. Hij draaide om zijn as en opeens lag ze op haar rug boven op hem. Zijn borst was als schuurpapier. Van opzij kwam zijn arm, in een v. Met zijn vrije hand duwde hij haar hals in de v. Hij spande zijn armspieren en ze voelde haar luchtwegen naar binnen klappen. Ze kon niet meer om hulp schreeuwen, de adem werd haar afgesneden. Ze stribbelde tegen, maar haar benen zaten verward in de lakens en hij was te sterk. Zijn greep om haar nek was als een bankschroef.

Aan de rand van haar blikveld kwam het duister opzetten. Hij tilde zijn hoofd van het bed en bracht zijn mond naar haar oor.

‘Ze noemen me de Klauwier,’ fluisterde hij.

JACK

1

Ik had het verhaal de titel ‘Koning der oplichters’ meegegeven. Nou ja, dat stond erboven. En ik had het er wel boven getikt, maar ik was er vrijwel zeker van dat ze het zouden veranderen omdat ik daarmee als verslaggever buiten mijn boekje ging. De koppen en de intro waren het pakkie-an van de redacteur en ik kon Myron Levin al horen tieren: ‘Worden jouw stukjes herschreven door je redacteur? Belt hij jouw bronnen om meer vragen te stellen? Nee. Dat doet-ie niet. Hij blijft op zijn terrein en jij dus op het jouwe. Duidelijk?’

Aangezien Myron zelf die redacteur was, zou het nog moeilijk worden een zekere verdediging aan te voeren. Maar ik stuurde hem mijn stukje hoe dan ook inclusief kop omdat het gewoon precies goed was. Het verhaal ging over de duistere onderwereld van de incassering – waar zeshonderd miljoen dollar per jaar in oplichtingspraktijken wegglekte – en het was regel bij *FairWarning* dat elke oplichterij werd herleid tot een gezicht: dat van de dader of zijn prooi, dat van het slachtoffer of dat van de boef. En deze keer was het dat van de dader. Arthur Hathaway, de koning der oplichters, was de beste van allemaal. Op zijn tweeënzestigste had hij tijdens een leven van misdaad elke oplichterij begaan die je je maar kon voorstellen, van de verkoop van nepgoudstaven tot het opzetten van websites waar zogenaamd rampenhulp werd geboden. Op dit moment runde

hij een zaak waarbij hij mensen ervan overtuigde dat ze iets of iemand geld schuldig waren terwijl dat helemaal niet zo was. En hij was er zo goed in dat aankomend jong talent hem 's maandags en 's woensdags betaalde voor lessen in een leegstaande acteerstudio aan Van Nuys. Ik was als een van zijn studenten geïnfilterd en had zo veel mogelijk geleerd. Nu was het tijd er een stuk over te schrijven en middels Arthur een industrie bloot te leggen die de mensen miljoenen aftroegelde, elk jaar weer, van oude dametjes met een kwijnende bankrekening tot yuppen met een torenhoge studieschuld. Allen vielen zij ten prooi aan Arthur Hathaway en allen stuurden hem hun geld omdat hij hen daartoe overhaalde. En nu leerde hij in twee lessen per week elf nieuwe oplichters en een undercoverjournalist hoe je dat aanpakte, voor vijftig dollar de man. Die zwendelopleiding zou zelf nog wel eens de beste truc van allemaal kunnen zijn. Die gast was werkelijk een koning, met het volkomen gebrek aan schuldgevoel van een psychopaat. In mijn artikel had ik ook verslag gedaan van de slachtoffers wier bankrekening hij had geplunderd en wier leven hij had verwoest.

Myron had het verhaal al aangeboden aan de *Los Angeles Times*, als gezamenlijk project; dat garandeerde dat het zou worden gelezen en dat het Los Angeles Police Department er notitie van zou moeten nemen. Binnenkort zou de heerschappij van Koning Arthur voorbij zijn, inclusief zijn ronde tafel van jong aanstormend talent.

Ik las het stuk een laatste keer door en stuurde het naar Myron met een kopie aan William Marchand, de jurist die alle kopij van *FairWarning* pro bono doorlas. We zetten nooit iets op de website wat juridisch niet volledig dichtgetimmerd was. *FairWarning* was een bedrijf waar vijf mensen werkten, als je de verslaggever in Washington meetelde; zij werkte vanuit huis. Eén verkeerd verhaal dat resulteerde in een verloren rechtszaak en we konden de zaak opdoeken, en dan was ik wat ik al ten minste twee keer eerder in mijn loopbaan was geweest: een verslaggever die geen kant op kon.

Ik stond op van mijn werkplek om Myron te zeggen dat het verhaal eindelijk rond was, maar hij zat op zijn werkplek te bellen; toen ik dichterbij kwam kon ik horen dat hij fondsen wierf. Myron was oprichter, redacteur, verslaggever en hoofd fondsenwerving van *FairWarning*. De website was vrij toegankelijk en bevond zich niet achter een betaalmuur. Onder aan elk verhaal, en soms ook erboven, stond een knop met ‘donatie’ erop, maar Myron was altijd op zoek naar de grote witte walvis die ons zou gaan sponsoren. Vonden we die, dan waren we niet langer bedelaars maar mazzelaars – een tijdje.

‘Er is werkelijk geen instantie die doet wat wij doen – waakhondverslaggeving voor de consument,’ zei Myron tegen elke mogelijke sponsor. ‘Als u op onze website kijkt, ziet u in de archieven veel artikelen die zich richten tegen sterke bedrijfstakken, waaronder de auto-industrie, farmaceutische bedrijven, zendgemachtigden en de tabaksfabrikanten. En met de filosofie van de huidige regering, die alleen maar dereguleert en het toezicht laat afnemen, is er op straat niemand meer die het opneemt voor de kleine man. Kijk, ik begrijp ook wel dat u kunt doneren aan een doel waar het effect zichtbaarder is. Voor vijftiengint dollar per maand heeft een kind in Appalachia kleding en voedsel. Dat begrijp ik. Dat geeft u een fijn gevoel. Maar als u doneert aan *FairWarning* steunt u een team verslaggevers die volledig zijn toegewijd aan...’

Ik hoorde ‘het praatje’ meerdere keren per dag, dag in, dag uit. Ik woonde ook de zondagse salons bij waar Myron samen met leden van de directie gesprekken voerde met potentiële *white hat*-sponsors; achteraf begaf ik me dan onder hen en praatte over de artikelen waaraan ik werkte. Als auteur van twee bestsellers verleende ik aan die bijeenkomsten extra glans, al werd er nooit bij verteld dat het al tien jaar geleden was sinds ik iets had gepubliceerd. Ik wist dat het praatje belangrijk was en noodzakelijk voor mijn salaris – al haalde ik daarmee bij lange na niet genoeg binnen om in Los Angeles van te leven – maar ik had het gedurende de

vier jaar die ik bij *FairWarning* werkte al zo vaak gehoord dat ik het slapend kon reproduceren. Achterstevoren.

Myron was even stil terwijl hij luisterde naar een potentiële investeerder en zette zijn telefoon op stil voor hij me aankeek.

‘Ben je zover?’ vroeg hij.

‘Net opgestuurd,’ zei ik. ‘Ook aan Bill.’

‘Oké. Ik lees het vanavond en als ik punten heb, praten we daar morgen over.’

‘Het kan zo de deur uit. Ik heb zelfs een mooie kop bedacht. Jij hoeft alleen de blurb te schrijven.’

‘Zorg jij maar dat je...’

Hij zette zijn telefoon weer in spreekstand om een vraag te beantwoorden. Ik zwaaide hem gedag, zette koers naar de deur en ging onderweg even langs bij Emily Atwater om ook haar gedag te zeggen. Ze was op dit moment het enige andere staflid op kantoor.

‘Proost,’ zei ze met haar frisse, Britse accent.

Ons kantoor was gehuisvest in een typisch winkelcentrum van twee verdiepingen in Studio City. Op de begane grond zaten winkels en eetgelegenheden en op de eerste verdieping kon je binnenlopen bij autoverzekeraars, manicure/pedicure, yogaclubs en acupuncturisten. Bij ons niet. Bij *FairWarning* liep je niet zomaar binnen, maar het kantoor was goedkoop omdat het boven een coffeshop lag en de ventilatie van het gebouw zo was ingericht dat de geur van verse wiet 24/7 bij ons binnenkwam. Myron had de ruimte tegen een vette korting genomen.

Het winkelcentrum had de vorm van een L. Eronder was een parkeergarage met vijf plaatsen die aan personeelsleden en bezoekers van *FairWarning* waren toegewezen. In de stad was parkeren altijd een probleem en een bewaakte parkeerplaats was zelfs een nog groter voordeeltje, want dit was het zonnige Californië, waar ik maar zelden de kap van mijn Jeep opzette.

Ik had de Wrangler nieuw gekocht van een voorschot op mijn laatste boek en de kilometerteller herinnerde me eraan hoe lang het

al geleden was sinds ik een nieuwe auto had gekocht en in de best-sellerlijsten stond. Ik startte de motor en keek naar de stand. Ik was 259.475 kilometer afgedwaald van het pad waarop ik mij eens had begeven.

2

Ik woonde in Sherman Oaks aan Woodman Avenue, vlak bij snelweg 101. Het gebouw was in de jaren tachtig opgetrokken in Cape Cod-stijl en omvatte vierentwintig appartementen die in een rechtehoek rond een binnenplaats gelegen waren. Daar waren ook een gemeenschappelijk zwembad en een hoek voor barbecues. En ook daar was een ondergrondse parkeergarage.

De meeste appartementencomplexen aan Woodman droegen namen als 'Capri' of 'Oak Crest'. Mijn gebouw was naamloos. Ik was er anderhalf jaar geleden ingetrokken na de verkoop van de studio die ik van datzelfde voorschot had gekocht. De royalty's werden elk jaar minder en ik was druk bezig mijn leven te herstructureren rond mijn salaris van *FairWarning*. De overgang viel niet mee.

Terwijl ik op de helling stond te wachten tot de garagedeur open was, zag ik bij de intercom bij de voetgangersentree van het complex twee mannen in pak staan. De een was blank en halverwege de vijftig, de ander zo'n twintig jaar jonger en Aziatisch. Een windvlaag blies het jasje van de laatste open en ik zag een badge aan zijn riem hangen.

Ik reed de garage binnen en hield mijn blik gevestigd op de binnenspiegel. De twee kwamen achter me aan de helling af en de garage binnen. Ik parkeerde op mijn eigen plek, zette de motor af en pakte mijn rugzak. Ze stonden al achter de Jeep te wachten.

‘Jack McEvoy?’

De naam klopte, maar hij sprak hem verkeerd uit. *Mick-a-voy*.

‘Zeker, McEvoy,’ zei ik, hem corrigerend. *Mack-a-voy*. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Mijn naam is Mattson, rechercheur bij het LAPD,’ zei de oudste van de twee. ‘En dit is mijn partner, rechercheur Sakai. We willen u graag een paar vragen stellen.’

Mattson sloeg zijn jasje open om te laten zien dat ook hij een badge droeg – en het bijpassende pistool.

‘Prima,’ zei ik. ‘Waar gaat het om?’

‘Mogen we even binnenkomen?’ vroeg Mattson. ‘Privé praat prettiger.’

Hij wees om zich heen alsof overal mensen stonden te luisteren, al was de garage leeg.

‘Geen probleem,’ zei ik. ‘Loop maar mee. Meestal neem ik de trap, maar als u met de lift wilt, die is daar achteraan.’

Ik wees naar het andere eind van de parkeergarage. Mijn Jeep stond in het midden, pal voor de trap naar de binnenplaats.

‘De trap is prima,’ zei Mattson.

Ik ging voor en de rechercheurs liepen met me mee. Op weg naar mijn appartement probeerde ik te denken in termen van werk. Wat had ik gedaan dat de aandacht van het LAPD zou trekken? Hoewel de verslaggevers bij *FairWarning* bij het schrijven van hun verhalen veel vrijheid hadden, was er wel een werkverdeling; op mijn terrein lagen oplichting, andere misdadige spelletjes en internetgerelateerde verslaggeving.

Ik kon me voorstellen dat mijn verhaal over Arthur Hathaway een onderzoek naar de oplichter in de wielen had gereden en dat Mattson en Sakai me nu kwamen vragen het artikel onder de pet te houden. Maar toen ik er even over nadacht, verwierp ik dat idee. Als de zaak zo in elkaar stak, waren ze naar kantoor gekomen, niet naar mijn eigen huis. En ze hadden me waarschijnlijk eerst even gebeld.

‘Van welke eenheid bent u?’ vroeg ik, terwijl we de binnenplaats overstaken naar appartement 7, dat aan de andere kant van het zwembad lag.

‘Binnenstad,’ zei Mattson gereserveerd. Zijn partner zei niets.

‘Welke afdeling, bedoel ik,’ zei ik.

‘Moordzaken,’ zei Mattson.

Ik schreef niet speciaal over het LAPD, maar dat had ik in het verleden wel gedaan. Het puikje werkte vanuit het hoofdbureau in het centrum. Moordzaken was het puikje van het puikje.

‘Is er iemand dood, dan?’ vroeg ik.

‘Laten we eerst even naar binnen gaan voor we verder praten,’ zei Mattson.

We stonden voor mijn voordeur. Dat hij geen rechtstreeks antwoord gaf leek een bevestiging in te houden. Ik had mijn sleutels in mijn hand. Voor ik de deur openmaakte, draaide ik me om en keek de twee mannen aan.

‘Mijn broer was rechercheur bij Moordzaken,’ zei ik.

‘Serieus?’ vroeg Mattson.

‘LAPD?’ vroeg Sakai, die nu voor het eerst iets zei.

‘Nee,’ zei ik. ‘Niet hier. In Denver.’

‘Beter voor hem,’ zei Mattson. ‘Is hij gepensioneerd?’

‘Niet echt,’ zei ik. ‘Hij werd vermoord tijdens de uitoefening van zijn plicht.’

‘Dat spijt me voor u,’ zei Mattson.

Ik knikte en draaide me terug naar de voordeur. Ik wist eigenlijk niet waarom ik die opmerking over mijn broer er zomaar uit had gegooid. Het was niet iets wat ik gewoonlijk met anderen deelde. Mensen die mijn boeken kenden wisten ervan, maar in een gewoon gesprek hield ik het voor me. Het was lang geleden gebeurd, in een ander leven, zo leek het.

Ik maakte de deur open en we gingen mijn woning binnen. Ik deed het licht aan. Mijn appartement was een van de kleinste woningen van het complex. Beneden was een open ruimte, een woon-

kamer die overging in een kleine eetkamer, met de keuken daarachter en alleen een balie met een aanrecht ertussen. Rechts langs de muur was een trap naar de bovenverdieping, waar mijn slaapkamer was. Boven was een badkamer met bad; beneden was een douche-ruimte onder de trap. Het was nog geen honderdtien vierkante meter. Het was er netjes en opgeruimd, maar dat was voornamelijk omdat het spaarzaam gemeubileerd was; ook persoonlijke bezittingen waren schaars. De eetkamer was mijn werkruimte. Aan het hoofd van de tafel stond een printer. Alles stond klaar om aan mijn volgende boek te beginnen – en zo was het al sinds ik erin was getrokken.

‘Mooi huis hebt u. Woont u hier al lang?’ vroeg Mattson.

‘Anderhalf jaar ongeveer,’ zei ik. ‘Mag ik vragen wat dit...’

‘Wilt u niet even gaan zitten?’

Mattson wees naar de bank, die zo was neergezet dat je vandaar de flatscreen-tv kon zien die boven de haard hing en die ik nooit gebruikte.

Naast een koffietafel stonden nog twee stoelen, maar evenals de bank waren die behoorlijk versleten, na jarenlang in eerdere huizen te zijn gebruikt. De afname van mijn middelen was af te lezen aan mijn onderkomen en mijn vervoermiddel.

Mattson wierp een blik op de twee stoelen, koos de stoel die er het schoonst uitzag en ging zitten. Sakai, de stoïcijn, bleef staan.

‘Goed dan, Jack,’ zei Mattson. ‘We zijn bezig met een moordonderzoek. Jouw naam kwam daarbij in beeld en daarom zijn we hier. We hebben...’

‘Wie is er dood?’

‘Een vrouw die Christina Portrero heet. Zegt die naam je iets?’

Ik haalde de naam op volle snelheid door alle systemen, wat niets opleverde.

‘Nee, ik geloof van niet. Hoe is mijn naam...’

‘Meestal noemde ze zichzelf Tina. Helpt dat?’

Nog eens door alle systemen. Nu had ik een match. Toen ik de

volledige naam hoorde noemen door twee rechercheurs Moordzaken schrok ik, waardoor de herkenning niet bleef hangen.

‘O, ja, natuurlijk. Ik heb een Tina gekend. Tina Portrero.’

‘Maar zojuist zei je van niet.’

‘Dat is zo. Zo onverwacht legde ik het verband niet. Maar inderdaad, we hebben elkaar een keer ontmoet. Daar is het ook bij gebleven.’

Mattson zei niets. Hij draaide zich om en knikte naar zijn partner. Sakai deed een stap naar voren en hield me zijn telefoon voor. Op het scherm stond een portretfoto van een vrouw met donker haar en nog donkerder ogen. Ze was bruingebrand door de zon en zag eruit als vijfendertig, maar ik wist dat ze al tegen de vijfenveertig liep. Ik knikte.

‘Ja, Tina,’ zei ik.

‘Mooi,’ zei Mattson. ‘Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?’

‘Hier verderop. Er zit daar een eettentje, Mistral. Ik was van Hollywood naar hier verhuisd, was nieuw in de buurt en probeerde wat mensen te leren kennen. Af en toe ging ik daar wat drinken omdat ik dan niet hoefde te rijden. Daar kwam ik haar tegen.’

‘Wanneer was dat?’

‘De precieze datum weet ik niet meer, maar het zal zijn geweest zo’n zes maanden nadat ik hier kwam wonen. Een jaar geleden dus. Waarschijnlijk op een vrijdag. Meestal kom ik er op vrijdag.’

‘Heb je seks met haar gehad?’

Die vraag had ik moeten verwachten, maar ik werd er toch door verrast.

‘Dat gaat u niet aan,’ zei ik. ‘Het was vorig jaar.’

‘Ik vat dat op als een bevestiging,’ zei Mattson. ‘Gingen jullie hierheen?’

Ik begreep dat Mattson en Sakai duidelijk meer wisten van de omstandigheden waaronder Tina Portrero was vermoord dan ik. Maar ze leken overdreven belang te hechten aan wat er een jaar geleden tussen ons was gebeurd.